

Arrest

nr. 270 972 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren op 26 mei 1976.

Op 12 april 2021 diende de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

Zij verklaarde op 20 december 2020 in België te zijn aangekomen.

Dactyloscopisch onderzoek op 12 april 2021 leidde tot een EURODAC-treffer. Dit resultaat toonde aan dat de verzoekende partij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië op respectievelijk 15 september 2016 en 3 oktober 2018, alsook in Duitsland op respectievelijk 15 maart 2019 en 5 april 2019.

Op 29 april 2021 werd de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord.

Op 6 mei 2021 werd voor de verzoekende partij een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 12 mei 2021 instemden met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1 (b) van de Dublin III-Verordening.

Op 8 juni 2021 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het door de verzoekende partij tegen de voormelde beslissing ingestelde annulatieberoep werd verworpen bij beschikking nr. 265.989.

Op 20 november 2021 werd de verzoekende partij door de politie van Sint-Niklaas aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 20 november 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Sint Niklaas op 20.11.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: I.,

Voornaam: M. N.

Geboortedatum: 26.05.1976

Geboorteplaats: Edo State

Nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 8 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd verhoord in het kader van een onderzoek schijnhuwelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op hetzelfde adres woont als zijn partner. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RW, nr. 189065 van 28.06.2017).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 06.05.2021 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 12.05.2021 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene heeft zich niet zelfstandig gemeld bij de autoriteiten van Duitsland.

Betrokkene kan een verzoek tot internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Afdeling Internationale bescherming. Hij dient dit te doen door zich aan te bieden in het aanmeldcentrum Klein Kasteeltje (Passendalestraat 2,1000 Brussel)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in wat als een enig middel kan aangemerkt worden de schending aan van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij vat het enig middel, in haar synthesememorie, als volgt samen:

"1. Met betrekking tot de Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij louter bekritiseerd heeft. Deze kritiek zou volgens de verwerende partij niet ernstig zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoekster voldoende elementen waaruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Verzoekster verwijst hierbij naar de volgende elementen

Met betrekking tot de aangifte van het huwelijk

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met het feit dat verzoeker en zijn partner de oprechte intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Verzoeker en zijn partner hebben zich reeds aangeboden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op het huwelijk.

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft zich nog niet definitief uitgesproken over de voltrekking van het kwestieuze huwelijk.

Het feit dat verzoeker en zijn partner een huwelijksaangifte hebben gedaan is een element waaruit het duurzame karakter van hun relatie kan blijken.

2. *Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

-1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoeker en zijn partner wonen samen onder eenzelfde dak. Er is geen twijfel over het hechte karakter van hun band.

Het aan verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat hij niet in België mag blijven, hetgeen een scheiding met zijn partner meebrengt.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing volgens haar onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij en haar partner de oprechte intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Zij hebben zich volgens de verzoekende partij reeds aangeboden voor de

ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op het huwelijk. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft zich echter nog niet definitief uitgesproken over de voltrekking van het kwestieuze huwelijk, maar volgens de verzoekende partij is het feit dat zij een huwelijksaangifte hebben gedaan een element waaruit het duurzame karakter van hun relatie kan blijken. Zij wonen bovendien onder hetzelfde dak. Er is volgens de verzoekende partij geen twijfel over het hechte karakter van hun band. Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent volgens de verzoekende partij dat zij niet in België mag blijven, wat dus een scheiding met haar partner meebrengt.

De bestreden beslissing bevat expliciete motieven over het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij, namelijk:

“Betrokkene werd verhoord in het kader van een onderzoek schijnhuwelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op hetzelfde adres woont als zijn partner. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RW, nr. 189065 van 28.06.2017).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij werd verhoord in het kader van een schijnhuwelijk en dit op 20 november 2021. Uit het verslag van dit verhoor blijkt ook dat de verzoekende partij verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben en enkel stelde bij haar partner te wonen. Deze feiten worden duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat dit voldoende is om vast te stellen dat er sprake is van een duurzame levensgemeenschap kan zij niet gevolgd worden. Het onderzoek schijnhuwelijk dient net om na te gaan of er sprake is van een duurzame levensgemeenschap. Zoals de verzoekende partij zelf aanhaalt was dit onderzoek nog niet afgerond op het ogenblik dat het bestreden bevel werd genomen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het louter samenwonen niet kan worden beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. Gelet op het gegeven dat het onderzoek schijnhuwelijk nog niet afgerond was, is dit standpunt niet kennelijk onredelijk.

Daarnaast wijst de Raad erop dat wanneer er een huwelijksaangifte wordt gedaan, dit enkel tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden uitgevoerd zolang het onderzoek schijnhuwelijk nog lopende is. Echter belet dit niet dat de verwerende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, luidt deze bepaling als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor geen specifieke elementen in verband met enig gezinsleven naar voor bracht, behalve het feit van het voorgenomen huwelijk, in het kader waarvan het verhoor ook specifiek plaatsvond. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat uit het administratief dossier specifieke elementen blijken die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de loutere omstandigheid van een huwelijksaangifte samen met het feit dat de verzoekende partij bij haar beweerde partner woont, kan niet afgeleid worden dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven daarover in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU